

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Kazimierz Firlej
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Boczek

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2017 roku w Suchej Beskidzkiej na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy S.

przeciwko E. S.

o ochronę naruszonego posiadania

1. nakazuje pozwanemu E. S. przywrócić w posiadanie powoda Gminy S., fragment drogi wewnętrznej na Osiedlu (...) w S., przebiegający w miejscu wskazanym na mapie pomiaru działki drogowej nr (...) z dnia 18 sierpnia 2016 roku, stanowiącej załącznik do opinii biegłego geodety A. S. (1) z dnia 22 września 2016 roku, wykonanej w sprawie sygn. I Co 143/16 Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej, które to miejsce oznaczone zostało na tej mapie punktami 35-37-39, w których są umieszczone graniczniki betonowe i punktami 36-38-41-40, w których są umieszczone słupki metalowe, pomiędzy którymi rozpięto łańcuch (linkę), a także miejsce to dodatkowo oznaczone zostało na odpisie tej mapy z dnia 18 sierpnia 2016 roku, zamieszczonej na k. 77 akt tej sprawy – kolorem żółtym, zaś wyżej opisana mapa z dnia 18 sierpnia 2016 roku, w tym jej odpis zamieszczony na k. 77 akt tej sprawy, stanowi integralną część tego wyroku;

2. nakazuje pozwanemu E. S. usunąć z przedmiotu sporu, opisanego w punkcie 1 tego wyroku, wszelkie zapory, a w szczególności słupki metalowe połączone łańcuchem (linką), uniemożliwiające lub utrudniające powodowi Gminie S. przejazd tym szlakiem i zakazuje pozwanemu umieszczania na tym szlaku takich zapór w przyszłości;

3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 200 zł (dwieście złotych) z tytułu opłaty od pozwu i kwotę 327 zł (trzysta dwadzieścia siedem złotych) z tytułu kosztów zastępstwa prawnego.

UZASADNIENIE

wyroku z 24 lutego 2017 roku sygn. I C 123/16

Powódka Gmina S., w pozwie z 01.03.2016r. (k. 2), wniosła o:

- przywrócenie powódce Gminie S. utraconego przez nią, wskutek naruszenia przez pozwanego E. S., posiadania działki gruntu o pow. 0,0357 ha, położonej w S., nr ewid. (...), stanowiącej fragment drogi wewnętrznej do osiedla (...), będącej w posiadaniu powódki;
- zakazanie pozwanemu stawiania jakichkolwiek zapór lub przeszkód uniemożliwiających lub utrudniających korzystanie ze szlaku drogowego zlokalizowanego na nieruchomości wyżej opisanej;

- zasądzenie na rzecz powódki kosztów procesu.

Na rozprawie 16.02.2017r. (k. 86), pełnomocnik powódki, nawiązując do żądania pozwu, sprecyzował, że wnosi o przywrócenie powódce Gminie S., utraconego przez nią wskutek naruszenia przez pozwanego E. S., posiadania nieruchomości

w postaci fragmentu drogi wewnętrznej na osiedlu (...), przebiegającej po działkach nr (...), polegającego na umieszczeniu na szlaku drożnym zapór w postaci słupków metalowych i łańcucha, który uniemożliwił swobodny przejazd tą drogą, a której przebieg

i obszar obrazuje opinia biegłego sądowego A. S. (1) z 22.09.2016r., sporządzona do sprawy sygn. I Co 143/16, a na kopii pomiaru działki z 18.08.2016r. oznaczono ten obszar kolorem żółtym i wniósł o zakazanie ich umieszczania w przyszłości na tym przedmiocie sporu.

W uzasadnieniu pozwu (k. 3), powódka podała, że działka gruntu nr ewid. (...), położona w S., pozostaje od kilkudziesięciu lat w posiadaniu powódki

i stanowi drogę wewnętrzną do osiedla (...). W dniu 08.02.2016r. pozwany,

z niewiadomych przyczyn, zablokował przejazd przez powyższą nieruchomość, wbijając

w drogę pale drewniane oraz stawiając donice z roślinami, a także umieścił drewniany szlaban, uniemożliwiając tym samym korzystanie z drogi przez powódkę oraz innych jej użytkowników, w następnych dniach zapórę tą zmodyfikował, a jej wcześniejszy i obecny wygląd obrazuje dokumentacja fotograficzna. Powódka nie może swobodnie korzystać z tej nieruchomości w celu jej odśnieżania i bieżącego utrzymania, a także nie może nią przejeżdżać chociażby w celu odbioru odpadów komunalnych od okolicznych mieszkańców, co służby powódki czyniły bez przeszkód o chwili jej zagrodzenia przez pozwanego. Pozwany nie usunął również zapór pod wpływem wezwania go przez powódkę do ich usunięcia, a w tych okolicznościach powódka została pozbawiona przez pozwanego posiadania swej nieruchomości, gdyż przez umieszczenie tych zapór nie może z niej swobodnie korzystać w sposób dotychczasowy.

W odpowiedzi na pozew (k. 31, 44, 53, 65), pozwany E. S. ostatecznie wniósł (k. 65) o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pisma przygotowawczego z 08.08.2016r. (k. 66), pozwany zarzucił, że nigdy nie pozbawił nikogo posiadania działki o nr ewid. (...), która tak jest, jak i była drożna. Zastosowane przez pozwanego bariery, które obecnie wykonane są z metalowych słupków, połączonych łańcuchem, ograniczają wjazd samochodów poruszających się po działce nr (...), na działkę pozwanego o nr (...), jednocześnie w żaden sposób nie blokują one przejazdu w sposób dotychczasowy po działce nr (...). Ruch po działce nr (...) odbywa się normalnie, bez żadnych przeszkód, w tym odbywa się normalnie odbiór odpadów komunalnych, albowiem przejazd jest w pełni drożny. Bieżące utrzymanie powódki tej drogi, ogranicza się wyłącznie do odśnieżania jej w sezonie zimowym i odbywa się bezproblemowo.

Zgodnie z wnioskiem powódki, zawartym w pozwie (k. 3 – pkt VII), Sąd, postanowieniem z 04.03.2016r. sygn. I C 123/16 (k.14), udzielił zabezpieczenia powództwa Gminy S. o ochronę naruszonego posiadania, przez zobowiązanie pozwanego E. S. do odblokowania przejazdu drogi biegnącej po działce nr (...), położonej w S., stanowiącej drogę dojazdową do osiedla (...) w S. – do czasu uprawomocnienia się wyroku w tej sprawie.

W sprawie sygn. I Co 143/16 Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej, wierzyciel Gmina S., powołując się na ww. postanowienie z 04.03.2016r., wniósł

o wezwanie dłużnika E. S. do odblokowania przejazdu drogi biegnącej po działce nr (...) w S., a w razie nie zastosowania się dłużnika do tego wezwania,

o udzielenie wierzycielowi umocowania do usunięcia wszelkich blokad lub zapór zagradzających tą drogą, na koszt dłużnika.

W powyższej sprawie Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego geodety A. S. (1) na okoliczność ustalenia, czy na działce nr (...), położonej w S., znajdują się jakiegokolwiek zapory uniemożliwiające przejazd powyższą drogą, o których mowa w treści postanowienia z 04.03.2016r. sygn. I C 123/16 (k. 14 w I Co 143/16).

Biegły A. S. (1) opracował opinię z 22.09.2016r., w której ustalił, że 18.08.2016r. dokonał oględzin przedmiotowego fragmentu drogi w terenie, czyli działki nr (...), w zakresie od zabudowań pod nr adresowym w S. przy ulicy (...), w kierunku generalnie południowym, do zakrętu w kierunku wschodnim, czyli w sąsiedztwie działki nr (...) i wykonał szczegółowy pomiar wszystkich szczegółów terenowych na przedmiotowym odcinku drogi. Odcinek tej drogi w terenie jest oznaczony znakami granicznymi np. pręt w pkt. 2 oraz graniczniki betonowe w pkt. 4, 6, 12, 32, 33, 35, 37, 39, przedstawione na szkicu z pomiaru. W linii granicy działki ewidencyjnej biegły zaobserwował słupki metalowe w pkt. 34, 36, 38, 40, 41, pomiędzy którymi rozpięto linkę (łańcuch). Pozwany E. S., będący przy pomiarach wraz z córką, oświadczyli, że słupki metalowe w pkt. 40 i 41 są ruchome na ewentualność np. wjazdu służb ratowniczych. Droga w terenie posiada dwa pasy betonowe. Nad drogą rozpięty jest kabel do odbioru telewizji pomiędzy pkt. 46-8, natomiast pod drogą znajduje się przyłącz kanalizacji sanitarnej budynku przy ulicy (...), do szamba w pkt. 42 i 43. Na przedmiotowym odcinku drogi (na działce nr (...)), na dzień pomiaru, biegły nie zauważył żadnych przedmiotów celowo umieszczonych, aby utrudnić ruch samochodów (ww. opinia biegłego z 22.09.2016r. wraz z mapą pomiaru działki drogowej nr (...) z 18.08.2016r. – k. 28 w I Co 143/16, a także ta opinia z 22.09.2016r. k. 80 w aktach tej sprawy, wraz z ww. mapą pomiaru z 18.08.2016r. k. 77 w aktach tej sprawy).

W związku z ustaleniami biegłego geodety A. S. w ww. opinii, pełnomocnik wierzycielki, na rozprawie 21.12.2016r. w sprawie sygn. I Co 143/16 (k. 45), cofnął wniosek w sprawie, na co pełnomocnik dłużnika wyraził zgodę, zaś Sąd, postanowieniem z 21.12.2016r. sygn. I Co 143/16 (k. 46), umorzył postępowanie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przedmiotem sporu jest fragment drogi wewnętrznej na Osiedlu (...) w S., przebiegający w miejscu wskazanym na mapie pomiaru działki drogowej nr (...) z dnia 18 sierpnia 2016 roku, stanowiącej załącznik do opinii biegłego geodety A. S. (1) z dnia 22 września 2016 roku, wykonanej w sprawie sygn. I Co 143/16 Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej, które to miejsce oznaczone zostało na tej mapie punktami 35-37-39, w których są umieszczone graniczniki betonowe i punktami 36-38-41-40, w których są umieszczone słupki metalowe, pomiędzy którymi rozpięto łańcuch (linkę), a także miejsce to dodatkowo oznaczone zostało na odpisie tej mapy z dnia 18 sierpnia 2016 roku, zamieszczonej na k. 77 akt tej sprawy – kolorem żółtym.

Dowód – ww. opinia biegłego A. S. z 22.09.2016r. wraz z mapą pomiaru działki drogowej nr (...) z 18.08.2016r. – k. 28 w I Co 143/16, a także ta opinia z 22.09.2016r. k. 80 w aktach tej sprawy, wraz z ww. mapą pomiaru z 18.08.2016r. k. 77 w aktach tej sprawy, fotografie przedmiotu sporu k. 10-11, 35, 60, 83-84, sprecyzowanie żądania pozwu k. 85/2, 86.

W ostatnim czasie, powódka Gmina S. przedmiot sporu odśnieżała ciężkim sprzętem, przejeżdżając po tym przedmiocie sporu odbierała odpady komunalne na osiedlu (...), a także utrzymywała na bieżąco drogę przebiegającą po nim.

Dowód – zeznania świadków: R. A. – k. 86/2, A. Z. – k. 88/2, częściowo A. S. – k. 89.

W dniu 08.02.2016r., pozwany E. S. dokonał zagrodzenia przedmiotu sporu drewnianą zaporą, umieszczając przy niej plastikowe beczki, wypełnione ziemią, z roślinami, co przedstawiają fotografie na k. 10. W tym samym dniu, lecz trochę później, pozwany, w miejsce drewnianej zapory, wstawił metalowe słupki połączone łańcuchem (linką), co przedstawiają fotografie na k. 11. W marcu 2016 roku, pozwany wykonał ogrodzenie w postaci rurek metalowych i łańcucha na przedmiocie sporu, widoczne na fotografiach na k. 83 i 77.

Dowód – zeznania świadków: A. S. – k. 89, R. A. – k. 87, Z. K. – k. 87/2, G. S. – k. 88, A. Z. – k. 88/2, fotografie k. 10-11, 83, 77.

Na skutek, opisanego wyżej, zagrodzenia przedmiotu sporu przez pozwanego E. S., powódka nie może, w takim zakresie jak dotychczas, korzystać z posiadania przedmiotu sporu, gdyż nie może wjechać na ten przedmiot tak dużym samochodem, jakim do tej pory były odbierane odpady od mieszkańców osiedla (...), nie może swobodnie drogi na tym przedmiocie sporu odśnieżać tak jak przed naruszeniem jej w posiadaniu i na bieżąco jej utrzymywać.

Dowód – zeznania świadków: R. A. – k. 87, 87/2, G. S. – k. 88, A. Z. – k. 88/2, częściowo A. S. – k. 89/2, fotografie k. 10-11, 35, 60, 83-84.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka A. S. (4) (k. 89), z których wynika, że zagrodzenia przedmiotu sporu nie przeszkadzały w przejeździe pracownikom powódki, albowiem z samych fotografii, przedstawiających te zagrodzenia (k. 10-11, 77, 83), ewidentnie wynika, że wjazd na przedmiot sporu dużymi samochodami jest niemożliwy, a co najmniej utrudniony, zaś mniejszymi co najmniej utrudniony, w stosunku do stanu przedmiotu sporu przed jego zagrodzeniem. Sąd nie dał wiary zeznaniom tego świadka, że przejazdy pracowników powódki odbywały się po przedmiocie sporu „na zasadzie grzeczności udzielonej im przez pozwanego” (k. 89), albowiem pozwany nie wykazał, aby istniała jakaś umowa łącząca go z powódką i regulująca korzystanie przez nią z przedmiotu sporu. Sąd nie dał również wiary zeznaniom tego świadka (k. 89/2), z których wynika, że pozwana „nigdy nie odśnieżała przedmiotu sporu”, albowiem świadek R. A. (k. 86/2) potwierdził, że w okresie zimowym przedmiot sporu był odśnieżany ciężkim sprzętem, jak również w piśmie przygotowawczym z 08.08.2016r. (k. 66), pozwany potwierdził takie odśnieżanie, dodając jedynie, że nadal odbywa się ono bezproblemowo. W tym zakresie również powszechnie wiadomo, że gminy w okresie zimowym zajmują się odśnieżaniem dróg położonych na tym terenie.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 344 § 1 k.c. przeciwko temu, kto samowolnie naruszył posiadanie, jak również przeciwko temu, na czyją korzyść naruszenie nastąpiło, przysługuje posiadaczowi roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego i o zaniechanie naruszeń. Roszczenie to nie jest zależne od dobrej wiary posiadacza, ani od zgodności posiadania ze stanem prawnym, chyba że prawomocne orzeczenie sądu lub innego powołanego do rozpoznania spraw tego rodzaju organu państwowego stwierdziło, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem.

Zgodnie z § 2 tego artykułu, roszczenie wygasa, jeżeli nie będzie dochodzone w ciągu roku od chwili naruszenia.

Zgodnie z art. 478 k.p.c. w sprawach o naruszenie posiadania sąd bada jedynie ostatni stan posiadania i fakt jego naruszenia, nie rozpoznając samego prawa, ani dobrej wiary pozwanego.

Pełnomocnik powódki, na rozprawie 16.02.2017r. (k. 85/2 i 86), dokonał jedynie sprecyzowania (określenia) położenia przedmiotu sporu, który, od czasu wniesienia pozwu, w terenie pozostawał w tym samym miejscu, powołując się na opisaną wyżej opinię i mapę biegłego geodety A. S., a więc nie była to zmiana powództwa w rozumieniu art. 193 § 2¹ k.p.c., do czego pełnomocnik pozwanego składał zastrzeżenie do protokołu rozprawy z 16.02.2017r. (k. 86/2).

Do zagrodzenia przedmiotu sporu, co wyraźnie przyznała w swoich zeznaniach córka pozwanego – świadek A. S. (4) (k. 89), doszło 08.02.2016r., zaś pozew został wniesiony 01.03.2016r. (k. 2), więc roszczenie nie wygasło zgodnie z art. 344 § 2 k.c.

W związku z powyższym, skoro w ostatnim czasie przed naruszeniem przez pozwanego, powódka była w posiadaniu przedmiotu sporu, w zakresie wyżej ustalonym, to Sąd, na podstawie art. 344 k.c., orzekł jak w pkt. 1 i 2 wyroku.

O kosztach procesu, Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. jak w pkt. 3 wyroku, zasądzając od pozwanego na rzecz powódki opłatę w kwocie 200 zł, na podstawie art. 27 pkt 7 ustawy z 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i kwotę 327 zł z tytułu kosztów zastępstwa prawnego na podstawie § 5 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22.10.2015r.